

Arrest

nr. 130 349 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 november 2013, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 23 mei 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 3 juni 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2014 werd ingediend door:

*Naam: [E.F.]
Voornaam: [M.]
Nationaliteit: Marokkaan
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

*Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:
- attest Bond Moyson dd. 04.02.2014 waaruit blijkt dat ze +66% invalide werd erkend voor de periode 02.04.2009 - 31.07.2016; uitkeringsattest Bond Moyson dd. 04.02.2014 waaruit blijkt dat ze een gemiddelde maandelijkse uitkering had van €1105,27*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen huurprijs van €550, de andere algemene kosten en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

*Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:
- arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid; bijbehorende loonfiches*

Er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van artikel 40ter juncto artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat: verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld onderhoudt verzoeker een duurzame relatie met mevrouw [A.I.]

Partijen wonen samen sedert juli 2012.

Op 6 juli 2013 zijn partijen in het huwelijk getreden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de gemeente SINT-JANS-MOLENBEEK.

Op 11.11.2013 werd het eerste kindje van partijen geboren te WAREGEM : [E.F.H.].

Samen vormen zij hic et nunc een feitelijk gezin aan het adres voornoemd te KORTRIJK.

Op 25.11.2013[3] hebben verzoeker en zijn echtgenote zich aangeboden bij de bevoegde diensten van Stad KORTRIJK teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg, werd hem een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker werd na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Van zodra het hem toegelaten was te werken in dienstverband, geschiedde dit effectief ook.

Verzoeker en zijn echtgenote hebben zich steevast op diligente wijze gedragen en de gevraagde stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker, noch aan zijn echtgenote, medegedeeld dat zij niet voldoende dienstige stukken binnenbrachten.

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dienaangaande dient evenwel een concrete beoordeling en analyse doorgevoerd te voeren.

Verzoeker verklaart zich nader.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

‘ Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

-Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkeloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

-Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt. De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

' Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.'

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest van 26 september 2013 gesteld dat de gezinshereniging niet zomaar mag worden verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag.

In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (zie : DvH 26 september 2013, nr 121/2013; B.55.2; RvS 19 december 2013, nr 225.915.

In het arrest CHAKROUN van het Hof van Justitie werd dit tevens benadrukt, meer bepaald werd in betreffend arrest tevens gesteld dat een verzoek niet mag worden afgewezen enkel omdat de inkomsten van de indienen lager zijn dan het referentiebedrag. Voordat een beslissing kan worden genomen, is een individuele beoordeling van alle elementen van een bepaald geval nodig. (zie : Zaak c 578/08, CHAKROUN 4 maart 2010, punt 48).

Verzoeker betwist niet zijn echtgenote een invaliditeitsuitkering geniet, waarvan het maandelijks bedrag om en bij de €1040 bedraagt.

Feit is dat deze uitkering aangevuld wordt met de kinderbijslag voor het kindje van partijen (€400).

Daarbij komt nog dat verzoeker zelf in het verleden heeft gewerkt in het officiële arbeidscircuit.

Verzoeker wenst in dit kader tevens te benadrukken dat het door de richtlijn gezinshereniging vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeker om verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan

van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie zaken c 356/11 en C /357/11, O& S, 6 december 2012n punt 72).

Tegelijkertijd suggereert het HVJ met de term 'in beginsel' dat de lidstaten ervoor kunnen kiezen de inkomsten van gezinsleden in aanmerking te nemen of dat er in individuele gevallen uitzonderingen op deze regel kunnen worden toegestaan, indien die door specifieke omstandigheden zijn gerechtvaardigd. Kortom, Zelfs indien de stelling zou dienen te worden aangenomen – quod non gelet op de aangehaalde rechtspraak - dat de partner geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, meent verzoeker evenwel te moeten stellen dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op geen enkel ogenblik een concrete behoefte analyse heeft uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

Wanneer deze behoefte analyse zou zijn doorgevoerd dan zou men tot de conclusie zijn gekomen dat het gezin van verzoeker wel degelijk in zijn behoeftes kan voorzien.

Er zijn de genoten inkomsten welke ruim de zeer beperkte lasten kunnen voldoen.

De huur van de gezinswoning bedraagt slechts 550,- EUR

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

Uit de voorgelegde bewijze[n] blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn.

[...]

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk een behoefteanalyse gemaakt werd en dat er rekening gehouden werd met de maandelijks te betalen huurprijs van €550. De bestreden beslissing bepaalt met betrekking de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest Bond Moyson dd. 04.02.2014 waaruit blijkt dat ze +66% invalide werd erkend voor de periode 02.04.2009-31.07.2016; uitkeringsattest Bond Moyson dd. 04.02.2014 waaruit blijkt dat ze een gemiddelde maandelijks uitkering had van €1105,27.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier maar net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijks te betalen huurprijs van €550, de andere algemene kosten en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

De bestreden beslissing bepaalt met betrekking tot de persoonlijke bestaansmiddelen van verzoeker:

*“Tevens legt betrokkene volgende documenten voor mbt zijn persoonlijke bestaansmiddelen:
- arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid; bijbehorende loonfiches*

Er kan met deze documenten ge[e]n rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”

Er kan geen rekening worden gehouden met de kinderbijslag aangezien artikel 40ter, lid 1, 2° van de Vreemdelingenwet duidelijk bepaalt de gezinsbijslagen niet in aanmerking worden genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen.

Waar verzoeker de schending van de Richtlijn 2004/38/EG aanhaalt, werd die richtlijn reeds omgezet in de Belgische rechtsorde, zodat verzoeker zich niet langer op de directe werking van die richtlijn kan beroepen.

[...]

3.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 40ter iuncto artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk besloot dat zijn Belgische echtgenote niet heeft aangetoond te beschikken *“over bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*, zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hij voert in dit verband aan dat zijn echtgenote over een invaliditeitsuitkering beschikt die maandelijks ongeveer 1040 euro bedraagt en dat zij daarnaast ook maandelijks een kinderbijslag ten bedrage van 400 euro ontvangt. Hij gaat met zijn uiteenzetting echter voorbij aan het feit dat zijn echtgenote nagelaten heeft om het bewijs te leveren dat zij maandelijks 400 euro aan kinderbijslag ontving en dat, conform artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, *“de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen”* niet in aanmerking mogen worden genomen, zodat niet dienstig kan worden verwezen naar het maandelijks toegekende bedrag aan kinderbijslag. Daarnaast betoogt verzoeker evenwel dat ook zijn inkomsten uit een tewerkstelling onterecht niet in aanmerking werden genomen. Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt effectief dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid en de bijhorende loonfiches, waaruit blijkt dat hij sedert de indiening van zijn verblijfsaanvraag gedurende verschillende maanden zeer regelmatig was tewerkgesteld. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het de Belgische vrouw is die zich wil laten vervoegen door haar echtgenoot die moet aantonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken en de inlichtingen omtrent de inkomsten van verzoeker zelf derhalve niet nuttig zijn. Verweerder verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan *“beschikt”* en er zijn geen aanwijzingen dat verzoekers echtgenote voor de betaling van gezinsuitgaven niet zou kunnen beschikken over diens inkomsten uit een tewerkstelling, die in januari 2014 meer dan 600 euro bedroegen. Hierbij moet worden geduïd dat artikel 221 van het Burgerlijk Wetboek uitdrukkelijk bepaalt dat iedere echtgenoot naar zijn vermogen dient bij te dragen in de lasten van het huwelijk en dat indien een der echtgenoten deze verplichting niet nakomt de andere, zonder dat een fout moet worden bewezen en onverminderd de rechten van derden, zich door de familierechtbank kan laten machtigen om, met uitsluiting van zijn echtgenoot, diens inkomsten of de inkomsten uit de goederen die hij krachtens hun huwelijksvermogensstelsel beheert, alsook alle andere hem door derden verschuldigde geldsommen te ontvangen onder de voorwaarden en binnen de perken die het vonnis bepaalt. Het staat bijgevolg vast dat verweerder op basis van een verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat de aangebrachte loonfiches niet in aanmerking konden worden genomen om te bepalen of verzoekers echtgenote al dan niet over *“bestaansmiddelen [die] ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* beschikt. Ten overvloede dient nog te worden geduïd dat verzoeker er tevens op wijst dat, indien al zou dienen te worden aangenomen dat zijn echtgenote niet beschikt over voormeld referentiebedrag – een appreciatie die door verweerder dient te gebeuren op basis van een correcte interpretatie van de bepalingen van artikel 40ter, tweede lid

van de Vreemdelingenwet –, verweerder in ieder geval een “concrete” behoefteanalyse diende door te voeren. De Raad merkt in dit verband op dat uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder ook bij de door hem doorgevoerde behoefteanalyse volledig is voorbijgegaan aan het gegeven dat verzoeker aantoonde niet volledig te zullen moeten terugvallen op de invaliditeitsuitkering van zijn echtgenote en naliet bij zijn onderzoek de stukken te betrekken die verzoeker aanvoerde inzake zijn inkomen uit een tewerkstelling. Verweerder dient in het raam van de in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene behoefteanalyse in te schatten of het risico bestaat dat de gezinsinkomsten niet zullen volstaan om de behoeften van de gezinshereniger en diens familieleden te dekken zonder dat zij een beroep dienen te doen op de openbare overheden. Een dergelijke inschatting vereist dat alle dienstige overtuigingsstukken in aanmerking worden genomen en kan niet gebeuren op basis van een zeer selectieve feitenvinding, waarbij wordt gefocust op de eigen behoeften van de gezinshereniger en zijn familieleden en de stukken die het bewijs vormen dat de gezinsinkomsten niet beperkt zijn tot een invaliditeitsuitkering en die verzoeker aanvoerde om aan te tonen dat geen beroep dient te worden gedaan op de openbare overheden niet inhoudelijk worden onderzocht.

Een schending van artikel 40ter juncto artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoekers verblijfsaanvraag nog in behandeling is – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat hij “geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht” – en hij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen de in artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK